

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: I. T., narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Karlem Vodičkou, LL.M.
sídlem Kyjevská 77, 326 00 Plzeň

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2018, č. j. MV-24294-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou soudu dne 25. 10. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2018, č. j. MV-24294-4/SO-2018, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“),

Shodu s prvopisem potvrzuje L.C..

zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 1. 2018, č. j. OAM-13835-18/ZM-2017 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla dle ustanovení § 44a odst. 10 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty, neboť se nedostavil k pohovoru.

Žaloba

2. Žalobce nejprve shrnul skutkový stav. Uvedl, že v průběhu správního řízení se správní orgány obou stupňů zabývaly splněním podmínek pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, přičemž z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že měly za to, že podmínky jsou splněny, vyjma podmínky, že se žalobce dostavil k pohovoru. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce k výsledku, jehož cílem mělo být zjištění skutečného stavu ve věci jím podané žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, zejména ověření, zda je ze strany žalobce plněn účel pobytu a práce je vykonávána v místně výkonu práce dle platné zaměstnanecké karty.
3. Žalobce poukázal na pochybné doručování písemností ze strany prvoinstančního orgánu při předvolání žalobce k plánovanému výsledku. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce na výslech, který se měl konat dne 8. 8. 2017. První doručení, o něž se správní orgán I. stupně pokusil dne 13. 7. 2017, bylo zjevně neúspěšné, neboť se správnímu orgánu vrátila obálka zpět, přičemž vzhledem k pochybení poštovního doručovatele měl správní orgán I. stupně důvodné pochybnosti o správnosti doručování (dle poštovního doručovatele měla být obálka vhozena do schránky žalobce, přestože se obálka zjevně vrátila zpět správnímu orgánu I. stupně, současně bylo na obálce vyznačeno, že je žalobce údajně na dané adrese neznámý). Z důvodu těchto pochybností se proto správní orgán I. stupně pokusil doručit žalobci předvolání na den 8. 8. 2017 opětovně, a to dne 2. 8. 2017. Toto předvolání si žalobce vyzvedl až dne 10. 8. 2017, tedy dva dny poté, co mělo dojít k jeho výsledku. Správní orgán I. stupně tyto důvody uváděné žalobcem uznal jako objektivní překážku, která bránila tomu, aby se žalobce k výsledku dostavil. Správní orgán I. stupně následně dne 11. 9. 2017 žalobci odeslal předvolání na den 19. 9. 2017 na 8:00 hodin. Toto předvolání bylo žalobci doručeno dne 19. 9. 2017, bohužel však až v 16:00 hodin. Žalobce se opětovně spoléhal na to, že pokud úložní doba činí 2 týdny, může si zásilku vyzvednout, aniž by se vystavoval riziku, že zmešká důležitý procesní úkon. I tuto omluvu žalobce správní orgán I. stupně akceptoval. Správní orgán I. stupně následně dne 3. 10. 2017 žalobci odeslal předvolání k výsledku na den 26. 10. 2017 od 8:00 hodin. Toto předvolání bylo žalobci doručeno tzv. fikcí doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu, a to ke dni 18. 10. 2017, což odpovídá 8 dnům před konaným výsledkem. Žalobce se k výsledku dne 26. 10. 2017 nedostavil, neboť se o termínu předvolání opět nedozvěděl. Žalobce tvrdil, že od České pošty neobdržel žádné oznámení o tom, že má na poště uloženu písemnost. Doručované předvolání mu nebylo doručeno do poštovní schránky, kterou měl řádně označenu svým jménem. Žalobce vyslovil domněnku, že provozovatel poštovních služeb při doručování opětovně pochybil a že doručovaná písemnost byla pravděpodobně doručena někomu jinému. Žalobce byl samozřejmě připraven se k výsledku dostavit, bohužel mu to však nebylo umožněno.
4. Žalobce měl za to, že správnímu orgánu I. stupně nešlo ani tak o zjištění skutkového stavu, jako spíše o to vystavit žalobce do takové procesní situace, kdy bude moci pohodlně

rozhodnout bez účasti žalobce. Správní orgán využil chybného doručování ze strany provozovatele poštovních služeb, aby žádost žalobce zamítnul, neboť pro správní orgán je takové rozhodnutí přirozeně mnohem snadnější. To, že v procesu doručování zásilek dochází k problémům, přitom muselo být správnímu orgánu I. stupně zřejmé, což lze vyvodit ze zmatků provázejících první pokus správního orgánu I. stupně o doručení předvolání. Žalobce si nebyl vědom toho, že by mu bylo předvolání na den 26. 10. 2017 doručeno, nebyl si vědom ani toho, že by od provozovatele poštovních služeb obdržel oznámení o uložené zásilce a už vůbec si nebyl vědom toho, že by mu bylo předvolání vhozeno do poštovní schránky, jak tvrdí správní orgán I. stupně. Žalobce tak nebyl řádně poučen o tom, že v případě, že se nedostaví k výsledku, bude jeho žádost automaticky zamítnuta. I přes žádost žalobce správní orgán I. stupně k dalšímu výsledku již nepřistoupil a namísto toho žádost žalobce zamítl.

5. Správní orgán I. stupně rovněž shledal, že rozhodnutí je přiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, což odůvodnil mj. tím, že žalobce nemá manželku ani děti a že jeho rodinní příslušníci žijí na Ukrajině. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce pobývá na území ČR teprve krátce (od roku 2007), a tudíž může pobývat na Ukrajině. Tento závěr je nesprávný, neboť doba dnes již více než 10 let pobytu žalobce na území ČR je beze sporu dostatečně dlouhou dobou, aby si žalobce na území ČR vytvořil silné sociální vazby, a to do té míry, že žalobce považuje Českou republiku za svoji druhou vlast. Byť žalobce nemá manželku ani děti, má na území ČR kromě své životní partnerky celou řadu přátel, spolupracovníků a kolegů, a to nejen ukrajinské, ale i české národnosti, kteří by mu velmi chyběli, pokud by byl nucen území ČR opustit pouze kvůli chybě v doručování předvolání k výsledku, k němuž byl vždy připraven se dostavit. Žalobce je rovněž zcela integrován jazykově a společensky do zdejšího dění.
6. Žalobce rozhodně nesouhlasil se správním orgánem I. stupně v tom ohledu, že to byl údajně žalobce, kdo měl znemožnit zjištění skutečného stavu věci, neboť to byl naopak správní orgán I. stupně, kdo zcela rezignoval na zjištění skutkového stavu, čímž porušil zásadu vyjádřenou v § 3 správního řádu.
7. V napadeném rozhodnutí žalovaná částečně zopakovala průběh řízení před správním orgánem I. stupně a ztotožnila se s jeho výše citovanými závěry. Zejména žalovaná uvedla, že se žalobce nedostavil k výsledku, a tedy neposkytl správnímu orgánu nezbytnou součinnost. Žalovaná pak pochybila, pokud po žalobci požadovala doložení skutečnosti, že mu předvolání nebylo doručeno. Žalobci není zřejmé, jak by měl prokázat, že mu určitá zásilka doručena nebyla – takový důkaz nelze požadovat, neboť negativní skutečnosti nelze prokazovat.
8. Dokazování žalované, ani správního orgánu I. stupně pak nelze považovat za kompletní, neboť dokazování se dostatečně nevěnovalo objasnění veškerých okolností, které je nutno vzít v úvahu při výkladu pojmu „nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince“. Správní orgány obou stupňů si vybraly ze spisu ty skutečnosti, které se jim hodily (např. žalobce nemá manželku, ani děti, chodil nejspíše na Ukrajině do školy apod.), zatímco jiné zcela bagatelizovaly (jako kdyby si za 10 let člověk nevytvořil silné vazby na prostředí, v němž žije).
9. Žalobce uzavřel, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť skutkový stav nebyl náležitě zjištěn a objasněn, přestože žalobce vytvářel podmínky pro to, aby tak správní orgány mohly učinit. Procesní práva žalobce tak byla ze strany žalované porušena,

neboť předvolání nebylo žalobci řádně doručeno a žalobci nebyl dán ani prostor, aby byl vyslechnut dodatečně před vydáním rozhodnutí, přestože o to správní orgány žádal. Právně chybně byly posouzeny též důsledky neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobce, neboť rozsah provedení dokazování byl zcela nedostatečný a rovněž závěry, které žalovaná dovodila, nesprávné. Kromě toho žalobce poukázal na skutečnost, že si měla žalovaná ověřit, jaký je aktuální skutkový stav u žalobce, pokud se týká jeho soukromého a osobního života. Žalovaná byla v daném případě povinna ověřit, zda nedošlo ke změně skutkového stavu, neboť právě soukromý a rodinný život žalobce je situace, u níž lze v daném časovém období předpokládat právně relevantní změny a bez ověření skutkového stavu nelze rozhodovat.

10. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a zároveň uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 26. 11. 2018 zopakovala průběh správního řízení. Uvedla, že předvoláním ze dne 2. 10. 2017 byl žalobce předvolán k výsledku účastníka řízení podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to na den 26. 10. 2017 v 8:00 hodin. Zásilka byla žalobci doručena podle § 24 odst. 1 správního řádu. Fikce doručení nastala dne 16. 10. 2017 a dne 18. 10. 2017 byla zásilka vložena do schránky. Žalobce se k sepsání protokolu nedostavil a sám neúčast řádným způsobem neomluvil. Žalovaná uvedla, že žalobce se nedostavil k výsledku a tak nese důsledky neposkytování součinnosti správnímu orgánu při projednávání jeho žádosti. Tvzení, že mu zásilka nebyla doručena řádným způsobem, nedoložil ve smyslu § 52 správního řádu žádným relevantním dokladem.
12. Žalovaná dále k námitkám uvedeným v žalobě uvedla, že žalobce byl dne 4. 10. 2017 vyzván k vyzvednutí zásilky a z údajů na ní vyznačených vyplývá, že pošta tuto zásilku uložila, její uložení žalobci oznámila spolu s poučením, a po uplynutí úložní doby zásilku vložila do schránky. Je věcí správního orgánu, jaký způsob doručení zvolí. Podmínky pro fikci doručení vyplývající z § 23 a 24 správního řádu byly splněny jedním z uvedených způsobů.
13. V otázce přiměřenosti žalovaná odkázala na žalobou napadené rozhodnutí, konkrétně na str. 4 a 5, kde se vyjádřila k dopadu prvostupňového rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
14. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

15. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
16. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
17. Soud ve věci rozhodoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. bez nařízení jednání.
18. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. V posuzované věci byla správním orgánem prvního stupně zamítnuta žádost žalobce o

vydání zaměstnanecké karty, a to z důvodu, že se žalobce na požádání správního orgánu prvního stupně nedostavil k pohovoru za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

20. Dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že „*dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit*“.
21. Z § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se pak podává, že „*správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi*“.
22. K tomu je třeba uvést, že „pohovorem“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba rozumět rovněž „výslech“ podle ustanovení § 169 odst. 2 tohoto zákona.
23. Žalobce nerozporuje, že správní orgán je oprávněn požadovat výslech účastníka pro posouzení žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. V daném případě správní orgán dospěl k závěru, že výslech žalobce je pro zjištění skutkového stavu nezbytný, proto jej předvolal. Je však třeba objasnit, zda žalobci bylo předvolání k výslechu řádně doručeno.
24. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně žalobce k výslechu předvolával opakovaně. Plánovaný výslech se měl konat dne 8. 8. 2017 v 8:00 hodin. Žalobci bylo předvolání zasláno dne 13. 7. 2017, písemnost byla uložena od 14. 7. 2017 a dne 1. 8. 2017 byla vrácena zpět správnímu orgánu s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Vzhledem k rozporu údajů na doručence učinil správní orgán I. stupně druhý pokus o doručení předvolání dne 2. 8. 2017. Písemnost byla uložena od 3. 8. 2017 a žalobce ji převzal dne 10. 8. 2017, tedy po plánovém výslechu. Žalobce byl předvolán k výslechu opakovaně na den 19. 9. 2017 v 8:00 hodin. Předvolání bylo žalobci zasláno dne 11. 9. 2017, písemnost byla uložena dne 13. 9. 2017 a žalobce ji převzal dne 19. 9. 2017, avšak až po plánovaném výslechu. Náhradní termín výslechu byl stanoven na den 26. 10. 2017 v 10:00 hodin. Předvolání bylo žalobci odesláno dne 3. 10. 2017, písemnost byla uložena dne 4. 10. 2017 a dne 18. 10. 2017 byla zásilka vložena do schránky žalobce.
25. Z uvedeného je patrné, že předvolání k výslechu na den 8. 8. 2017 a 19. 9. 2017 si žalobce v úložní lhůtě vyzvedl (ačkoli až po plánovaném výslechu), předvolání k výslechu na den 26. 10. 2017 bylo doručeno tzv. fikcí doručení. A právě poslední doručení předvolání žalobce rozporuje.
26. Podle § 23 odst. 1 správního řádu platí, že nebyl-li adresát při doručování zastížen a písemnost mu nebylo možné doručit ani jiným přípustným způsobem, písemnost se uloží. Podle § 23 odst. 4 správního řádu se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost vyzvedl ve lhůtě 10 dnů; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

27. Podle § 24 odst. 1 správního řádu platí, že pokud si adresát uložené písemnosti nevyzvedne tuto písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.
28. Z doručení předvolání k výsledku na den 26. 10. 2017 (dále jen „*doručenka*“) plyne, že adresát (jelikož nebyl při doručování zastížen) byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení, zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 4. 10. 2017. Dle § 24 odst. 1 správního řádu nastala fikce doručení v pondělí 16. 10. 2017.
29. Soud na tomto místě cituje právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 4 Azs 30/2003 – 47: „*Při doručování písemností určených do vlastních rukou adresáta je povinností pošty dodržet postup uvedený v ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu. K tomu, aby mohla být vyvrácena správnost údajů o doručení obsažených v doručence, musí stěžovatel především tvrdit skutečnosti, které vedou k závěru, že údaje v doručence nejsou pravdivé. Jde-li o tzv. náhradní doručení písemností určené do vlastních rukou účastníka, jsou tvrzeními, jež v případě, že jsou prokázána, mohou vyvrátit závěr o doručování dokladovaném doručenkou, zásadně jen tvrzení, že se nezastížený adresát v době doručování písemnosti v místě doručení nezdržoval, případně tvrzení, že pošta při doručování zásilky nedodržela postup předepsaný správním řádem a poštovním řádem. Tvrzení stěžovatele uvedené v žalobě, že mu pracovnice ubytovny (v níž se zdržoval) poštu nepředala, nemůže ovlivnit správnost závěru o řádném doručení písemnosti, neboť tato tvrzená skutečnost nemůže zpochybnit řádně doložený postup držitele poštovní licence.*“
30. Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2014, č. j. 8 As 56/2014 – 24, se podává, že: „*Současná úprava doručování fikcí podle správního řádu důsledně vychází ze zásady vigilantibus iura scripta sunt (bdělým náleží práva), podle které má každý aktivně střežit svá práva (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 2 As 35/2011 – 54). Nelze klást k tíži správnímu orgánu, že si stěžovatel neověřil, kdy nastala fikce doručení, a kdy uplynula odvolací lhůta. Stěžovatel namítl, že mu nebylo doručeno již oznámení o uložení zásilky, a zásilka tak nebyla připravena k vyzvednutí podle § 24 odst. 1 správního řádu. Tato námitka není důvodná. V soudním spise nemá oporu tvrzení, že krajský soud neprovedl žádný důkaz o tom, že byl stěžovatel o uložení zásilce vyzvěn 1. 11. 2013. Krajský soud poukázal na doručenkou. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně vyložil, že doručenka zakládá vyvratitelnou domněnku správnosti údajů na ní uvedených. Ke zpochybnění údajů vyplývajících z doručení musí adresát rozhodnutí předestřít jinou, avšak srovnatelně pravděpodobnou verzi reality (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009 – 61). Stěžovatel však tvrdil jiný než z doručení vyplývající skutkový stav pouze zcela obecně a nepředložil žádná tvrzení a tím méně důkazy, které by nasvědčovaly, že poštovní doručovatel v jeho případě jakkoliv pochybil. Pokud hodlal údaje na doručence zpochybnit, nemohl tak činit zcela nekonkrétními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 106/2012 – 40).*“
31. K povaze doručení se vyjádřil Nejvyšší správní soud též ve svém rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10As 69/2017-33: „*Doručenka je považována za obvyklý důkazní prostředek, který prokazuje doručení jakékoliv písemnosti účastníkům řízení, jejich zástupcům, svědkům či jiným adresátům. Podle ustálené judikatury NSS doručenka nemá ve správním řízení (kromě řízení daňového) povahu veřejné listiny. K jejímu zpochybnění tedy není potřeba prokázat opak toho, co z ní plyne. Přesto ale adresát musí při jejím zpochybnění vyvinout určitou míru aktivity tím, že předestře jinou, avšak srovnatelně pravděpodobnou verzi reality (viz např. rozsudek ze dne 8. 9. 2014, č. j. 8 As 56/2014-4). Je třeba vždy vážit okolnosti daného případu, NSS se proto*

zabýval tím, zda stěžovatel v průběhu správního řízení či řízení před soudem uvedl takovou věrohodnou verzi reality, která by mohla zpochybnit údaje na doručence. V odvolání se stěžovatel pokusil zpochybnit datum doručení na doručence uvedením data 10. 6. 2016. Nijak dále však tento údaj nekomentoval ani nenavrhl žádný důkaz, kterým by jej prokázal. Nepředestřel tedy žádnou věrohodnou verzi reality, která by mohla údaj na doručence zpochybnit. Proto žalovaný nebyl povinen provádět dokazování za účelem dalšího ověření údaje o dni doručení, neboť doručenka měla vyšší důkazní sílu než úvodní věta odvolání, kde stěžovatel pouze stroze uvedl odlišné datum doručení rozhodnutí magistrátu („Dne 10. 6. 2016 bylo zplnomocněnci obviněného doručeno rozhodnutí o přestupku...“) a tuto zmínku dále nijak nerozvíjel. Dne 12. 8. 2016, tedy až poté, co žalovaný zamítl odvolání, stěžovatel uplatnil na poště v Liberci reklamaci doručení zásilky. Žalovaný neměl možnost seznámit se s výsledkem reklamace před vydáním rozhodnutí o odvolání, proto se s ním ani nevypořádával. Přitom i výsledek reklamace hovoří v neprospěch stěžovatele – tedy že si jeho zmocněnec osobně převzal rozhodnutí magistrátu dne 9. 6. 2016.“

32. Z doručení vyplynulo, že písemnost byla uložena k vyzvednutí na poště dne 4. 10. 2017 a téhož dne byla žalobci zanechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky s poučením o právních důsledcích jejího nevyzvednutí či odmítnutí převzetí. Došlo tedy ke splnění podmínky pro účinné doručení fikcí podle § 23 odst. 4 správního řádu. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 4. 10. 2017, fikce doručení nastala uplynutím 10 dnů, tedy v pondělí 16. 10. 2017. Zásilka byla vložena do schránky dne 18. 10. 2017, tedy ještě před plánovaným výsledkem dne 26. 10. 2017. Žalobce v odvolání i v žalobě shodně tvrdil, že mu doručovaná písemnost nebyla doručena do poštovní schránky, která byla řádně označena jeho jménem. Dle jeho tvrzení muselo dojít k pochybení doručovatele, kdy pravděpodobně byla doručovaná písemnost doručena někomu jinému. V žalobě dále doplnil, že neobdržel ani oznámení o uložení písemnosti.
33. V návaznosti na výše citované závěry Nejvyššího správního soudu nelze mít za to, že taková tvrzení mohou být předestřením jiné, avšak srovnatelně pravděpodobné verze reality. Ve dvou předchozích případech bylo doručováno podobným postupem. Taktéž adresát nebyl zastižen, proto byla písemnost uložena. Na rozdíl od posuzovaného doručení si však v předešlých případech žalobce písemnost v úložní době převzal. Stejně tak i následná korespondence, konkrétně výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 6. 11. 2017 byla zaslána na uvedenou adresu, žalobce nebyl při doručování zastižen, proto byla písemnost dne 7. 11. 2017 uložena a žalobce ji v úložní době převzal. Je pravdou, že první písemnost se správnímu orgánu I. stupně vrátila s tím, že adresát je na dané adrese neznámý, ostatní korespondence však probíhala standardně a písemnosti se dařilo doručovat přímo žalobci, který si je v úložní době převzal. Z uvedeného je tedy naopak nepravděpodobné, že by předvolání na den 26. 10. 2017 nebylo žalobci doručeno, resp. že by informace o uložení zásilky a výzva k jejímu vyzvednutí včetně poučení nebyla vhozena do žalobcovy schránky, a stejně tak následně i samotná písemnost po uplynutí úložní doby, jak se uvádí na doručence. Obecná tvrzení žalobce o tom, že mu předvolání ani výzva k vyzvednutí zásilky nebyly doručeny, nemohou tedy zpochybnit údaje uvedené na doručence. Soud podotýká, že nebylo povinností žalobce, aby prokázal, že mu uvedená písemnost nebyla doručena, ale chtěl-li úspěšně namítat řádnost doručení, pak měl tvrdit takové skutečnosti a navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení, které budou způsobilé zpochybnit věrohodnost údajů uvedených na doručence. Žalobce však *patričnou míru aktivity v předestření jiné srovnatelně pravděpodobné verze reality* nevyvinul. V posuzovaném případě nebylo zjištěno, že by držitel poštovní licence při doručování

předvolání k výsledku nepostupoval v souladu s poštovními podmínkami. Soud se proto ztotožnil se závěrem prvoinstančního orgánu i žalované, že se žalobce k výsledku bez předchozí omluvy nedostavil, ačkoli byl řádně předvolán. Žalobní námitku stran řádného doručení tak soud shledal nedůvodnou.

34. Další žalobní námitka směřovala k (ne)přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Již v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uváděl, že vzhledem k dlouhodobému pobytu na území ČR po dobu téměř 10 let se cítí zcela začleněn a rozhodnutí má výrazný dopad do jeho soukromého života. V žalobě dále rozvedl, že byt nemá manželku ani děti, má na území ČR kromě své životní partnerky celou řadu přátel, spolupracovníků a kolegů, kteří by mu velmi chyběli, pokud by nucen území ČR opustit. Žalobce tedy hlavní důvod nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života spatřuje v délce svého pobytu na území ČR. Soud k tomu poznamenává, že samotná délka pobytu nemusí nutně znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Délka pobytu na území je pouze jedním z faktů, které se posuzují. Žalobce ničeho dalšího netvrdil, ani prokazoval.
35. Nelze pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 správního řádu a § 52 správního řádu v návaznosti na § 3 tohoto zákona; viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 – 34). V řízení o žádosti vystupuje tato povinnost ještě více do popředí, neboť nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 – 36). Součinnosti je třeba nejen v poskytnutí potřebných podkladů, ale taktéž v povinnosti dostavit se k výsledku za účelem zjištění skutečného stavu věci. Stejně tak i v uvedení skutečností majících vliv na rozhodnutí z hlediska přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žadatele. Takové údaje jsou zpravidla pouze v dispozici žadatele. Správnímu orgánu jsou dostupné údaje o jeho rodinných vazbách na osoby, jež na území ČR disponují pobytovými oprávněními, o délce jeho pobytu na území ČR, nikoli však např. o jeho partnerském životě. Namítal-li žalobce nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, nestačilo stroze uvést, že vzhledem k dlouhodobému pobytu na území ČR po dobu téměř 10 let se cítí na území zcela začleněn a napadené rozhodnutí má výrazný dopad do jeho soukromého života.
36. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že nevyhovění žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, byť jistě zásahem citelným. Správní orgán I. stupně při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života hodnotil zejména důvod pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, účel tohoto pobytu, délku pobytu žalobce na území ČR a jeho rodinné poměry. Z cizineckého informačního systému a taktéž žádosti žalobce bylo zjištěno, že nemá žádného rodinného příslušníka, který by pobýval na území České republiky. Rodiče a sourozenec se zdržují v zemi původu. Žalobce pobývá na území České republiky od roku 2007 a za tuto dobu nemohlo dojít ke zpretrhání vazeb k zemi jeho původu, již z důvodu, že se tam nachází jeho rodina. Ani nejsou známy žádné významné majetkové vztahy žalobce na území ČR, žalobce nevlastní žádné nemovitosti, ale bydlí na ubytovně. Rovněž nejsou známy žádné skutečnosti, které

by žalobci bránily v návratu do jeho domovské země. Žalovaná se s tímto posouzením ztotožnila, a stejně tak i soud považuje takové posouzení za dostatečné.

37. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaná před vydáním rozhodnutí neověřila, jaký je aktuální skutkový stav z hlediska jeho soukromého a osobního života. Z žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 – 43, však vyplývá závěr, že: „*V případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince dle § 37 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, je rozhodný skutkový stav v době vydání rozhodnutí. Pro odvolací orgán je pak rozhodný skutkový stav v době vydání odvolacího rozhodnutí. Neznamená to ale nutně, že by musel odvolací orgán vždy znovu ověřovat skutkový stav zjištěný orgánem I. stupně. V situaci, kdy rozhoduje v zákonných lhůtách a nevystane žádná pochybnost o tom, že zjištěný skutkový stav je stále aktuální, to není ani žádoucí.*“ V souladu s vysloveným závěrem ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.
38. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že napadené i prvoinstanční rozhodnutí, jakož i řízení jim předcházející, jsou zákonná a věcně správná, neboť se žalobce i přes doručené předvolání, byť fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu, nedostavil k výsledku ani se z něj neomluvil, čímž naplnil důvod pro nevyhovění jeho žádosti podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dle dostupných informací rovněž není napadené rozhodnutí nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Soud neshledal ani žádná pochybení procesní, která by měla na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv.

Rozhodnutí soudu

39. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

40. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 17. června 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu